

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

Los COMPAS

I EL DIAMANTET LLEGENDARI

TEAMCOMPAS
EN CATALÀ

Estrella Polar

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

LOS COMPAS

I EL DIAMANTET LLEGENDARI

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Compas y el diamantito legendario*

© Mikecrack, 2018

© El Trollino, 2018

© Timba VK, 2018

Il·lustracions de coberta i interior: © Third Guy

© de la traducció: Ariadna Ausió i Dot, 2022

Disseny de coberta i d'interior: Rudesindo de la Fuente

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2022

ISBN: 978-84-1389-299-3

Dipòsit legal: B. 6.348-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

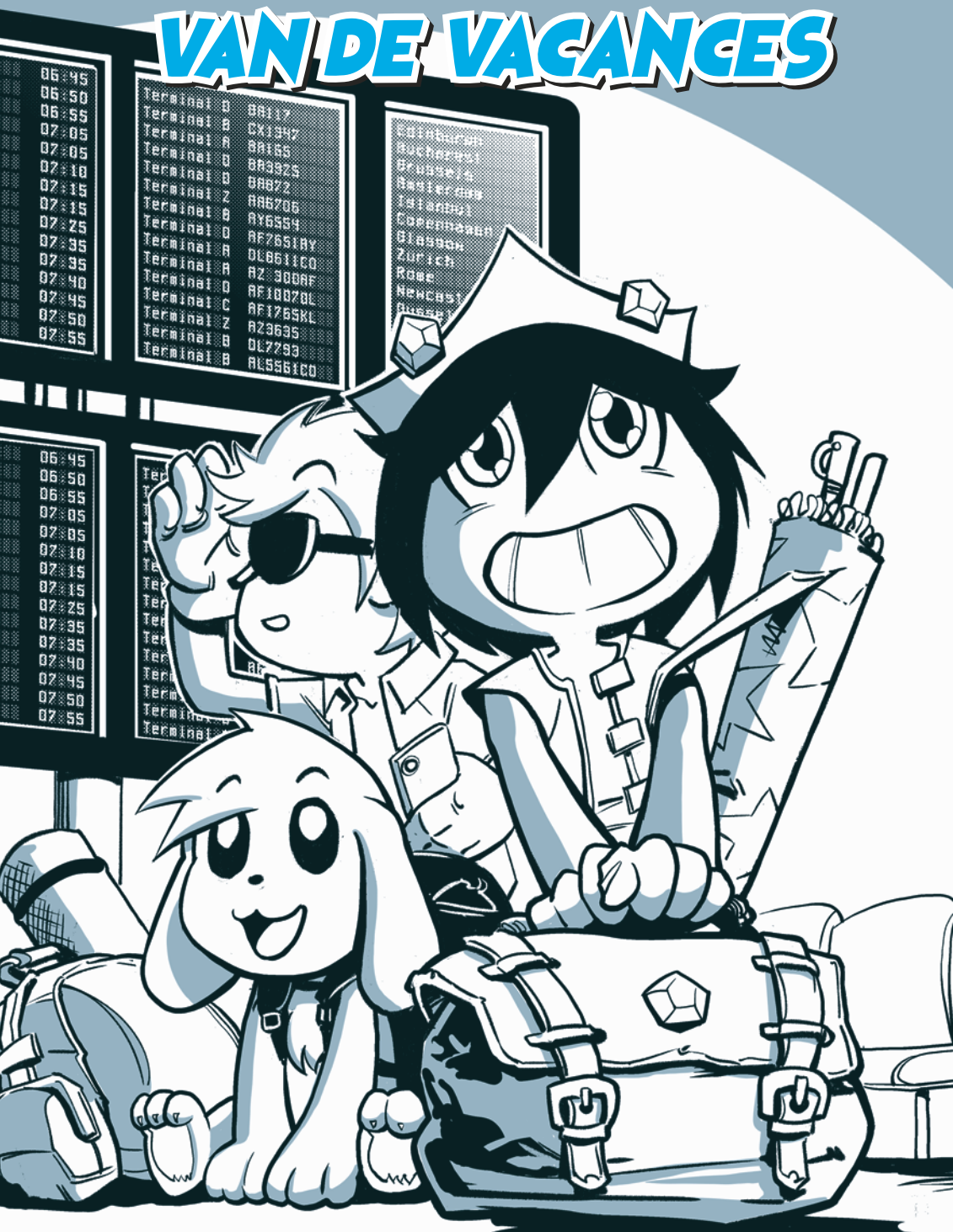
Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Introducció. La maledicció del Titán Oscuro, 7

- 1.** Els Compas se'n van de vacances, 15
- 2.** El despertar del mal, 31
- 3.** Mariners d'aigua dolça, 37
- 4.** El principi de la fi del món, 53
- 5.** El vell pergamí, 61
- 6.** El rescat, 77
- 7.** Un missatge misteriós, 91
- 8.** Assalt nocturn, 103
- 9.** Retorn a l'illa misteriosa, 121
- 10.** Un vell mariner tafaer, 133
- 11.** La pista del tità, 147
- 12.** La recerca del diamantet, 155
- 13.** L'atac dels zombis... i algú més, 173
- 14.** La creu de les tenebres, 187
- 15.** L'arma ancestral, 203
- 16.** La batalla definitiva, 215

Epíleg. Tornada a casa?, 233

1. ELS COMPAS SE'N VAN DE VACANCES

Per fi unes merescudes vacances! Això és el que pensava el Trolli poques hores abans, quan ell, la seva mascota Mike i el seu amic Timba estaven a punt de pujar a l'avió amb destí a Tropicubo... Ah, Tropicubo! És el nou paradís turístic, amb tot tipus d'atraccions, unes platges meravelloses, un temps que sempre és bo i un menjar deliciós. Això de la teca és el que més atreia el Mike.

—Estic desitjant tastar el menjar, Trolli.

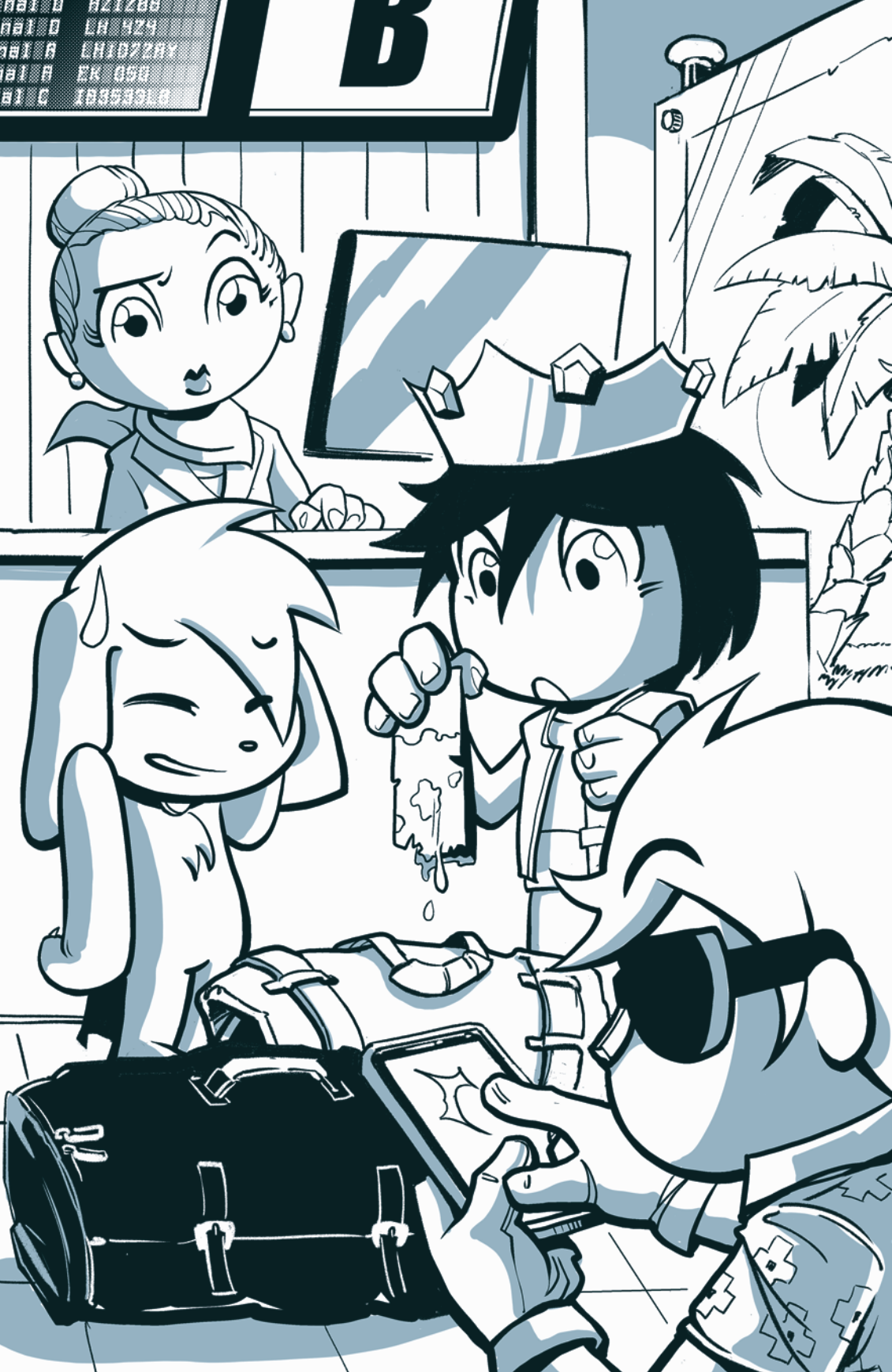
—Sempre penses en el mateix, col·lega.

—Vinga, no siguis avinagradret —va remugar el Mike.

Per desgràcia, el viatge tan meravellós que havien planejat va estar farcit de problemes. El primer, la gana insaciable del Mike. Quan veu que a prop hi ha alguna cosa que interpreta com a comestible, li costa contenir-se. I el control d'entrada de l'aeroport no és el millor lloc per fer brometes.

—Bitllets, sisplau —li va demanar al Trollino una senyora uniformada amb cara de pomes agres.

El Trolli volia treure els bitllets de la butxaca de la seva maleta, però no els va trobar. Almenys no com li hauria agradat. El que tenia de sobte entre els dits eren uns paperots força deteriorats i lleugerament humits.

001 0 A21288
001 0 EA 424
001 0 EH10728Y
001 0 EK 050
01 C ID953310

B

—Què és aquest desastre? On són els bitllets? —va demanar el Trolli, mirant el Mike amb cara de sospita.

—Jo no he sigut —va contestar el gos, mentre canviava el seu color groc habitual per un to taronja brillant: era la seva manera de posar-se vermell.

—No em diguis mentides... Te'ls has cruspit!

—Bé, sí... —va respondre el Mike—. Però només una mica.

—Una mica? Et creus que amb això ens deixaran passar?

—Jo diria que no —va advertir la senyora del control, cada cop més impacient.

Podia haver sigut un desastre, però per sort el Trolli, que coneixia molt bé el Mike, havia previst que podia passar una cosa així.

—Tingui, senyora. Me'n vaig imprimir una còpia per si de cas —va dir el Trolli, fulminant amb la mirada el Mike, que va fer el despistat mentre tornava de mica en mica al seu color normal.

La senyora va observar els papers amb desconfiança. Llavors va mirar el Trolli, el Timba i el Mike, i els va deixar passar. Tant de bo aquest hagués sigut l'únic inconvenient del viatge, pensava el Trolli hores després, recordant el sucés de l'aeroport mentre discutia amb el recepcionista de l'Hotel Tropicubo.

—No els puc donar la seva habitació si no em mostra el full amb les reserves, senyor —insistia el tipus, que era gairebé igual de simpàtic que la dona de l'aeroport.

—Però, escolti, per què no ho busca a l'ordinador? —va proposar el Trolli.

—Busqui, busqui —va intervenir el Timba—: Timbavk, Mikecrack i ElTrollino.

—Ho faria, senyor, però és que l'ordinador no funciona.

—I quan funcionarà? —va demanar el Timba, amb cara de son.

—Jo què sé! Això és un paradís tropical, no la NASA. La meitat dels dies no funciona res. Però, normalment, tant ens és perquè la gent porta les reserves impreses de casa, saben?

El Mike va tossir una mica i va escopir uns trossets de paper. En un s'hi veia el logotip de l'hotel: «Tropicubo Luxury». El millor i també l'únic de la ciutat. El Trolli va tenir ganes de matar la seva mascota. I llavors va recordar com de bé s'ocupava d'aquelles coses la Roberta, la seva estimada esposa, que havia traspasat temps enrere. No va poder evitar sentir pena:

—Aaaaaaiiii, Roberta!!! Com et trobo a faltar!

El recepcionista va mirar estupefacte el Trolli. Llavors va tornar a intervenir el Timba. Havia trobat la solució.

—Miri, amic, en moro de son. Però acabo de recordar que al mòbil hi tinc una captura de quan vam fer les reserves. Això serveix? —li va etzibar, mostrant-li una captura de pantalla amb la foto de la reserva de l'habitació.

—Ho podia haver dit abans, senyor.

Les gestions van concloure amb èxit, encara que el Trolli se sentia una mica deprimat per com estava començant el viatge. El Timba el va animar:

—Vinga, fes-me cas i alegra aquesta cara. Tot ha anat tan malament fins ara que les coses ja només poden millorar, oi?

—És cert! —va respondre el Trolli, més animat—. Llavors, què? Deixem els trastos a l'habitació i ens en anem a la platja?

—Ah, no, no, això no. Jo prefereixo fer la migdiada fins a l'hora de sopar —va ser la resposta del Timba.

—Bub! —va afegir el Mike, que quan no vol discutir, borda.

—Vinga, nois, ens ho passarem bé. Ens podem banyar i després... Però... —El Trolli es va quedar sense paraules—. Coi, Timba!

El Timba estava roncant al sofà de la recepció, amb els peus a sobre de la maleta. El Trolli va fer el gest de desparar-lo quan, de sobte, el va avisar la veu del treballador de l'hotel:

—Però, escolti, controli el seu gos!

El Mike estava... Bé, diguem que estava alleujant la bufeta urinària, cosa que els gossos fan força sovint. El problema era que ho feia a sobre la terra d'un test que adornava la recepció.

—Això, tu no et tallis, Mike! —va cridar el Trolli.

—És que em feia pipí. I no em feu ni cas!

—El seu gos és molt maleducat —va grunyar un client de l'hotel que passava per allà.

—Escolti, vostè a la seva! —va protestar el Mike.

En un moment es va muntar una discussió de tals dimensions que els crits van acabar despertant el Timba.

—Però què passa? No hi ha qui *s'esforci* amb aquest xi-varri que feu!

—Et passes el dia dormint, Timba —va rondinar el Trolli, que veia que els seus dos col·legues li amargarien les vacances—. I tu no pares de menjar, Mike!

—És que estic creixent —es va defensar l'al·ludit—. Però estic d'acord amb el Timba: hauríem de dinar i fer la migdiada. O fer la migdiada i dinar. O dinar, fer la migdiada i després sopar.

—Mare meva, quin parell! —es va desesperar el Trolli—. Però si no feu res més... Com podeu tenir gana i son? Us heu passat tot el vol roncant, llevat de l'estoneta que ha vingut l'hostessa amb el dinar. I en aquell moment, tu, Mike, t'has cruspit la teva safata, part de la meva i la de la senyora de davant, aprofitant que havia anat al lavabo. I llavors m'he emportat jo l'esbroncada!

—Que injust que és el món amb els gossos! —va murmurar el Mike.

—No, d'injust res. Perquè mentre a mi em tiraven la cavalleria per sobre, tu has començat a menjar-te les instruccions sobre com posar-se l'armilla salvavides i tot això.

—Apa que si arribem a tenir un accident, sí que hauríem passat gana —va bromejar el Timba, intentant calmar el seu amic.

—Jo sí que tinc gana, que no he tastat res des de l'esmorzar! —va bramar el Trolli, aliè a l'humor del Timba—. I mireu quina hora és! Les quatre de la tarda!

—Això a casa. Aquí, segons l'hora local, són les vuit del matí... una altra vegada. Doncs mira, podem tornar a esmorzar —va deixar anar el Timba. Però en veure la cara furiosa del Trolli, va deixar de fer broma—. Està bé, avinagradet, tens raó. Faré un esforç: anirem a la platja. Sempre podré fer una becaïna a la sorra!

Mentre parlaven d'aquestes coses, el recepcionista va cridar un grum perquè portés els equipatges dels nostres amics a l'habitació. Llavors, i sense parar de grunyar, va canviar el test de lloc perquè feia una mica de pudor... Mentre els Compas es dirigien a la platja, al Timba li van venir ganes de riure quan va recordar l'emprenyada de la senyora de l'avió.

—Quina cara que ha fet, ha, ha, ha!

—La veritat és que sí que era graciosa —va admetre el Trolli, rient una mica—. Però no ha estat bé!

Tropicubo és un lloc meravellós. La ciutat, de casetes blanques, baixa fins al mar per un vessant rodejat de boscos tropicals. Al cim hi ha un vell castell que, segons explica la publicitat, havia sigut escenari, en altre temps, de dures batusses amb pirates. Ara la fortalesa és un museu. El més bonic de tot, no obstant, és la llarguíssima platja de sorra molt blanca, vorejada de palmeres, que s'estén quilòmetres i quilòmetres davant d'un mar de color turquesa. El sol brillava tant aquell dia que fins i tot el Mike es va posar unes ulleres de sol. A la platja hi havia tot tipus de passatemps: esquí aquàtic, llançaments en paracaigudes, viatges en vaixell...

—Com mola això! —va cridar el Trolli entusiasmada—. Podríem agafar un patí de pedals. O fer esquí aquàtic!

—Jo soc un gos —va murmurar el Mike—. Com vols que faci esquí aquàtic? Seria millor que pugéssim a un d'aquests vaixells amb el fons de vidre. S'hi poden veure els peixets nedant... I potser ens en podríem menjar algun.

—I per què pujar a un d'aquests trastos amb una pila de turistes si podeu navegar pel vostre compte i visitar el lloc que vulgueu? —va preguntar una veu darrere dels Compas.

Tots tres es van girar per veure qui els havia parlat. Era un típic llop de mar, un home de mitjana edat, amb la pell colrada pel sol. Vestia pantalons negres, una samarreta de ratlles blanques i una gorra de capità de vaixell. Dels llavis, li penjava una vella pipa de fusta tallada, encara que no estava encesa. Tenia el nas ganxut. Tant, que semblava el bec d'un lloro. A sobre de l'ull esquerre hi duia un pedaç vermell

que el feia semblar un d'aquells pirates dels quals parlava el fullet turístic.

—Perdoni... Ens ho diu a nosaltres? —va intervenir el Timba, amb molta educació. El tipus li havia caigut bé automàticament: tenia cara de pollastre. Fins i tot li va semblar que feia olor de pollastre en pepitòria, encara que l'olor venia, en realitat, d'un restaurant proper.

—És clar que sí, nois —va contestar el mariner—. He vist que fèieu pinta d'aventurers i, què coil!, he pensat: a aquests nois els encantarà llogar el meu vaixell per visitar les illes.

—Doncs sí que em sembla bona idea —va dir el Mike, amb un gran somriure, després d'ensumar el mariner.

—Apa, un quisso que parla —va somriure l'home—. Per aquí no abunden.

—Escolti, no em digui «quisso» —va respondre el Mike—. Que jo he estudiat.

—A mi també m'agrada el pla —va observar el Timba—. Encara que jo, en realitat, més que cara d'aventurer, el que tinc és son.

—I això què hi té a veure? —va demanar el mariner amb un gest de sorpresa.

—És per si puc fer una becaina a la coberta.

—No li faci cas, capità —va dir el Mike—, sempre té son.

—Ha, ha, ha! És clar que hi pots fer un becaina, nano! I no em digueu «capità», nois. Per als amics soc el Rius.

—Som amics ja? Tan aviat? —va demanar, mosquejat, el Trolli, a qui no li acabava d'agradar l'aspecte del mariner (i menys encara el del vaixell)—. Nois, podem parlar un moment a soles?

—És clar —va contestar el Timba—. Si ens disculpa un moment, senyor Rius.

—Per descomptat, nois. Però res de «senyor». «Rius» a seques.

Els Compas es van apartar una mica i es van posar a parlar entre ells.

—Què passa, Trolli? —van demanar a la vegada el Mike i el Timba.

—És que esteu sonats? —va ser la resposta—. No m'agrada aquest paio.

—I per què no? —va preguntar el Timba—. Perquè fa cara de pollastre borni?

—No, pallús, perquè fa una pinta dolentíssima. I el seu vaixell és un trasto. De debò voleu que ens hi fiquem? I si ens segresta i ens converteix en salsitxes? O... i si ens enfonsen?

—Mmmm, salsitxes... —es va llepar els llavis el Mike.

—Que n'ets d'exagerat, Trolli —va sentenciar el Timba—. Seríem tres contra un... I el vaixell no està tan malament.

—En efecte, el vaixell no està tan malament, tot i el seu aspecte —va intervenir el Rius, de sobte—. Us asseguro que no s'enfonsarà. A més, jo no aniria amb vosaltres, nois. Perdoneu-me, però és que com que només us heu allunyat mig metre, estic sentint tot el que dieu. No heu de témer res. Llogo la meva llanxa sense tripulació. Em pagueu, hi pugeu, marxeu pel vostre compte i jo us espero a la taverna del port amb els meus amics mariners. Ens encanta explicar-nos velles històries. Són sempre les mateixes, però ens ho passem bé. Què me'n dieu? Tots hi sortim guanyant!

—Home, vist així... —va admetre el Trolli, una mica avergonyit—. Encara que continuo pensant que no és bona idea.

—Doncs a mi sí que em ve de gust —va afirmar el Timba.

—Però abans hauríem de comprar alguns entrepans —va afegir el Mike.

—Hi ha coses per menjar a la nevera del vaixell —va assenyalar el Rius.

—No en parlem més! Tots a bord!

—Excel·lent, nois. Per dos cubdòlars l'hora, podeu navegar fins que us en atipeu. És una ganga!

—Home... Tant com una ganga —va observar el Trolli, que encara desconfiava.

—Vinga, entesos... —va concloure el Timba—. Estem de vacances i un dia és un dia! Ens en anem!

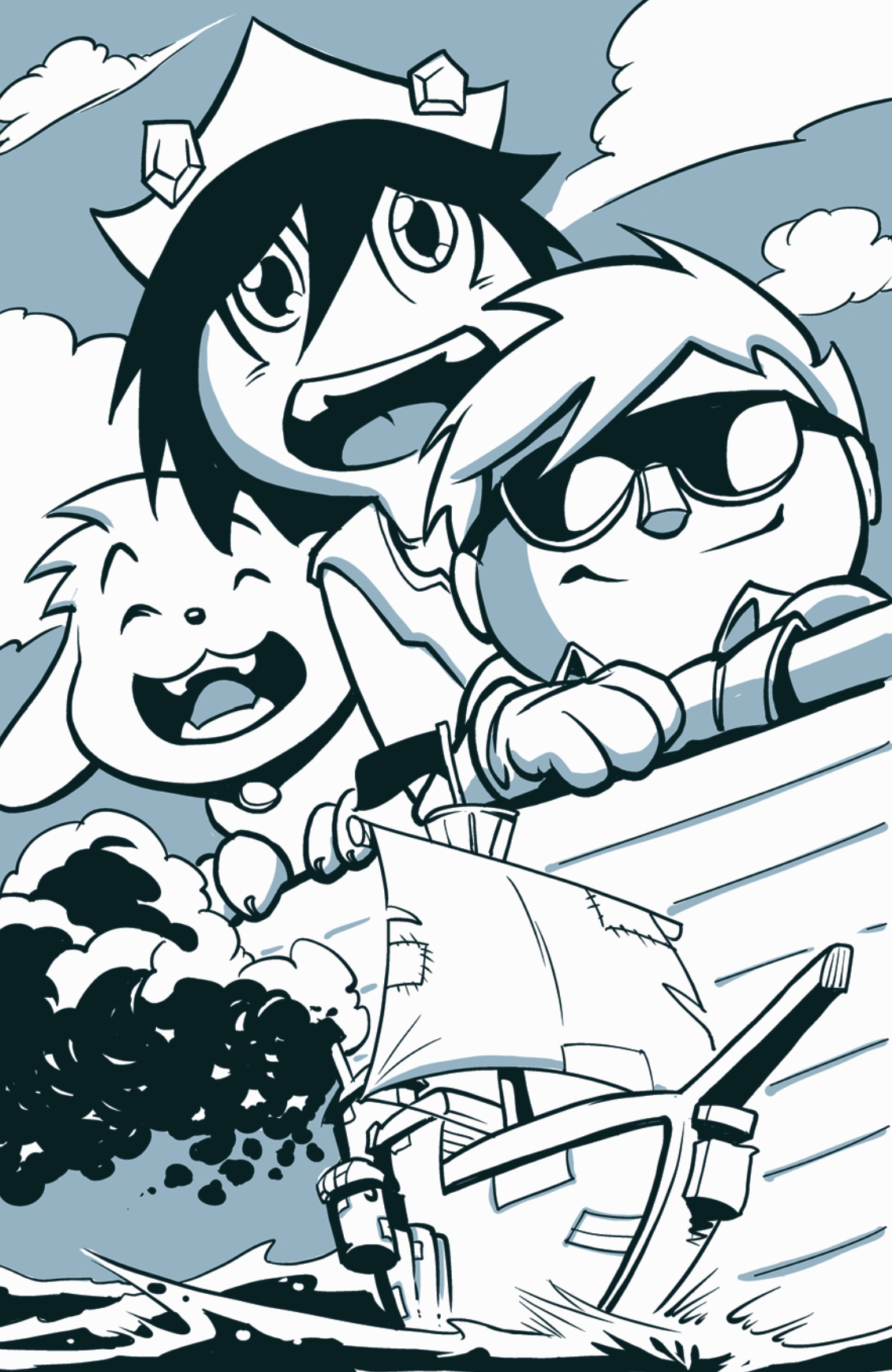
—Jo no ho veig clar —va murmurar a sota veu el Trolli, mentre seguia els seus companys fins a la llanxa.

La ploma negra, que era com s'anomenava la barca del Rius, era una autèntica closca de nou. Devia fer uns deu metres de llargària (d'eslora, com diuen els mariners) i no l'havien pintat en els darrers trenta o quaranta anys. Dels costats del casc penjaven alguns musclos que el Mike es va afanyar a devorar. El Rius va posar en marxa el motor, que, després d'uns quants estossecs, va començar a escopir un fum espès i pudent. Després, va obrir una portella i en va treure una carta marina tan vella i atrotinada com *La ploma negra* mateixa.

—En aquest plànol hi ha marcades les rutes a les illes més interessants de la zona. Suposo que sabeu llegir un mapa i utilitzar una brúixola, oi? —va preguntar el Rius.

Els Compas es van mirar sense dir res. Al cap d'uns segons, el Timba, que no es volia perdre la migdiada, va fer cara de vell llop de mar i va dir:

—Per descomptat, Rius, hem recorregut un munt de vegades els cinc mars.

—Són set. Set mars —el va corregir el Trolli.

—Bé... És que no hem tingut temps de recorre'ls tots —va respondre el Timba, ensenyant les dents.

—Per a mi és suficient, nois —va somriure el Rius—. Endavant, passeu-vos-ho bé! Això sí, torneu abans que es faci fosc.

Mentre ho deia, va clavar una empenta a la llanxa, que es va començar a allunyar del petit port esportiu. El Trolli va aferrar el timó amb força, mentre portava la barca mar endins. No s'havien allunyat ni cent metres de la costa quan el Timba ja roncava amb la cara recolzada a sobre la barana de babord i el Mike buscava alguna cosa per menjar.

—Entesos... Som aquí, al mig del mar amb un que s'ha quedat fregit i l'altre que es mor de gana amb la panxa plena —va sentenciar el Trolli, amb la vista fixa al preciós color blau del mar—. És fantàstic... Què podria sortir malament?